

vélemény

A haladó ifjúság példaképe (II.)

Tamás Gáspár Miklós

filozófus, egyetemi tanár szerint a közélet főszereplőinek politikai identitása teljesen kiürült. Az eredmény: züllés és elmebaj.

Eőrsi István – szokásosan kitűnő cikkei egyikében – már észrevétlenül lezárta, hogy az új kenyér ünnepén (információ fiatalabb olvasóinknak – a továbbiakban IFO –: így hívták a Szent István- napot a Rákosi-érában, öcskös) kitüntették Köpeczi Béla többszörösen miniszterviselt akadémikust, a „gerincpropagató” pártállami cenzúra és kultúraelhárítás vezető szakemberét (IFO: egyben – sajna, sajna – egészen kitűnő művelődéstörténész, amint – sajna, sajna – Für Lajos is egészen megtámaszkodott mostanában mint mikrohistorikus), amitől csakugyan elámul az ember („Hazatérés Kánaánba”, MH, augusztus 26.). Mellesleg Schulteis Emil, volt pártállami egészségügyi miniszter, a Kádár-elit háziorvosa (és Antall József pártfogója, jótevője) is kapott ordót a kabátjára. Itt aztán rendszer lett váltva, de alaposan.

Arról volt szó – tetszenek emlékezni a damaszkszi útról szóló élcek (alapvics © Esterházy) tömegére? – nemde, hogy az exkomcsik (értsd: államkapitalisták) megtértek, megváltoztak, a demokrácia hívei lettek, és szánják-bánják. Publicisztikai közhely volt, hogy az exkommunisták legalább elnézést kérnének, de nem teszik – ami nem volt igaz, hiszen Horn Gyula, a szocpárt eddig legsikeresebb vezetője ezt többször megtette, bár senki se figyelt oda.

Am akkor Horn Gyula, a demokratikus köztársaság harmadik miniszterelnöke miért ír először Berez János „Vállalom” c. memoárkötetéhez? (IFO: Berez János az MSZMP KB titkára volt, korábban uo. külügyi főosztvez., a hivatalos pártlap főszerk., stb. stb.)

Berez – akármennyit kapálózik – elsősorban mint az 56-ellenes pártpropaganda főalakja vonul be a történelem lapalji jegyzeteibe; ő szimbólum: a pártállami ösreakció, a „bunker”, a posztstálinista retró jelképe. Ha Horn Gyula valaha komolyan vette volna demokratikus fogadkozásait és bocsánatkéréseit, akkor messze elkerülte volna az „Ellenforradalom tollal és fegyverrel” c. opusz szerzőjét, aki büszkén vállalja vállalhatatlan múltját, s evvel bestseller-író a mai Magyarországon.

Mit ér itt bárkinek a szava?

Egy MSZP-közei alapítvány Demény Pál-émlékermeket szokott

évente kiosztani. (IFO: Demény Pál a Horthy-korszakban a III. Internacionálétól elszakadt, a KMP rossz konspirációs technikája miatt önállóan szervezkedő, „független”, mereven szélsőbaloldali kommunista párt vezetője volt. Tagjai kizárólag munkások lehettek. A deményisták a nem túl jelentős magyarországi antifasiszta ellenállás legsikeresebb csoportjai közé tartoztak. Deményt a hivatalos, Moszkvából irányított párt már 1945-ben le tartóztatta, hosszú, hosszú éveket töltött börtönben, majd félretaszítva, nyomorban. Emlékirtai erősen hatottak a rendszerváltás nemzedékére. Demény – a rá jellemző daccal – 1990-ben az akkor elszigetelt és fenyegetett MSZP képviselője lett, a parlament folyosóján halt meg.) Az idei posztumusz díjazottak között van – tessék megfogózni – Szekfű Gyula. (Szekfűn kívül egy őrző-védő is kapott posztumusz emlékérmeket...)

Ez monumentális ízléstelenség

Szekfű Gyula – rengeteg, bőségesen pertraktált hibája ellenére: emlékezzünk Németh László mesteri könyvére – nagy író volt, nagy történész és jelentékeny ember. A baloldalhoz soha nem volt semmi köze: Rákosival és Sztálinnal kiegyezett, mert azt hitte, a szovjet uralom évszázadokig fog tartani, és mert – a második világháború tapasztalatai alapján nem oktalanul – reménytelen legyintéssel leírta a hagyományos uralkodó kasztot, az ún. „történelmi osztályokat”, amelyeknek valaha a legnagyobb hatású és a legmélyenszántóbb ideológusa volt. A maga csavaros és sötéten cinikus eszjárása vezette őt a moszkvai követi pozícióba (amíg barátja, Bethlen István ott az NKVD [IFO: a szovjet titkosrendőrség, a KGB előde] foglya volt) és a Magyar Népköztársaság Elnöki Tanácsába, amikor Demény Pál az Andrássy út 60.-ban csüszült. De ha ettől el is tekintünk, hogyan lehet a legmakacsabb magyar kommunistáról elnevezett érmet az antiszocializmus és antiliberalizmus legfontosabb konzervatív képviselőjének odaítélni? Ez mindkettőjüket megszégyeníti. Ha a szocialisták meg akarják tisztelni Szekfűt, nevezzenek el róla utcát – a Kunfi Zsigmond tér (nyomatott vélekedéssel szemben: ilyen már volt egyszer, 1946-ban pár hónapig) és a Jászi Oszkár utca tőszomszédságában. De Demény Pál-émlékem? Egek!

A szüntelen taktikázás – amelyet joggal neveznek „maszato-lásnak”, bár valamiért ezt a kifejezést nem szeretem – nem ügytelenség vagy butaság (bár Boross Péternek is lehetett volna kifogástalanul udvarias, sőt: meleg hangú levelet írni, nem illet, amely a címzettet kompromittálja, kínos helyzetbe hozza saját táborában), hanem koncepció.

Hiller István p. o. (IFO: a rövidítés föloldása: példának okáért, „exempli gratia”: e. g.),

a kormány egyik legígéretesebb tagja, a szocpárt egyik legérdekesebb fiatal vezetője azt mondja – miután egy korábbi mondatában összehozta, persze óvatosan, Adyt és Tiszát, a tüzet és a vizet –, hogy a baloldal mindig elhanyagolta a nemzeti kérdést. Hiller István történész, igaz, ez nem az ő szakterülete, hanem az enyém. De azért, nagyrabecsült kollégám, ilyen hatalmas nemigazságot még a miniszteri székéből sem illik állítani. A magyar baloldal elméletírói úgyszólván egyébbel se foglalkoztak. Ha tudós kollégám netán azt akarná evvel mondani, hogy sajnálatos módon nem állnak rendelkezésére a nacionalista értelmiség megnyerésére alkalmas nemzetieskedő baloldali idézetek, akkor lapozza föl, tanár úr, Révai József, Mód Aladár, Király István műveit, bár az én véleményem itt a Szűcs Jenőhöz áll közel. Sovén szociáldemokratát azonban nem fog lenni, mert szemben a sztálinista kommunistákkal a szocdemek ortodox marxisták voltak. Justus Pál (IFO: balos szocdem, Rákosiék lecsukatták) a Révai-féle fölfogást – igen helyesen – „árvalányhajás marxizmus”-nak nevezte. (A „darutollas marxizmus” későbbi túlzó félreidézés.) De Révai (és Berez és Szűrös) a rendelkezésükre áll, ha csak ez kell.

Ma is van a világban nacionalista baloldal

De – szemben Hiller dr. kormányával – Amerika-ellenes és anti-kapitalista. Szóval a frázisnak semmi értelme, bár évtizedek óta minden héten olvashatni. Dr. Hillerre eddig a közhely se volt jellemző. Ezt teszi a bársonyszék? (S hogy mit tett a szék a kormány egy másik ígéretes tagjával, Lévai Katalinnal, az rémítő. A melegekkel kapcsolatos hihetetlen megjegyzései, a jászladányi iskolai szegregációval kapcsolatos öszintétlensége a legnagyobb aggodalomra ad okot. Mi történik ezekkel az emberekkel? Csak nem...?) De maga a hatalom nem magyarázza ezeket a dolgokat.

Az MSZP a társadalmi béke és/vagy a szavazatszerzés érdekében – amőbaszerűen – teljesen föloldja a saját körvonalait; a politikai eszméket és eszményeket zsetonoknak tekint a hatalmi játékban, hol a pirosra tesz, hol a feketére, mikor mi számít nyerőnek.

A jobboldal is taktikázik, de megmarad jobboldalnak:

Trianon, klerikalizmus, konzervatív nemi erkölcs, enyhe xenofóbia, a „régiség” őszinte szeretete. Az adópolitika ezekhez az identitásképző elemekhez képest másodlagos. Az MSZP – amely az első köztársasági kormányzó, amely az állami ünnepekre foglalja bele a Szent Jób-körmenetet, amelynek a kultuszminisztere mutatja be a saját hivatali működésétől teljesen függetlenül restaurált Bazilikát – nem képes ráébredni, hogy illetlenül viselkedik, hogy olyan területre lép, amelynek régi lakói akkor is viszolyognak tőle, ha (jobb híján) rá szavaznak.

Természetesen tudom, hogy a baloldal régi történelmi féltelme, hogy elszigetelődik, marginalizálódik, magára marad, mert a nemzeti társadalom befolyásos zömének világszemléletétől idegen. Ezért vetették magukat a Moszkvából és Horthy börtöneiből hazatért kommunisták a leg-

vadabb 48-as függetlenségi nacionalizmusba, amely a németgyűlölő, kuruc hagyományba visszavetítette az antifaszizmus sztálini verzióját. Ugyanez a féltelme ma is munkál az MSZP-ben, amely ma mint „a burzsoázia adekvát osztálypártja”, mint „természetes” kormánypárt szeretne konzervatív lenni, és képtelen belátni, hogy ez kulturális okból lehetetlen.

A magyarországi politika kóros gerinctelenségének más jelei is vannak – Kossuth-címeres liberálisok habsburgoznak, a kommunista pártelnök, Thürmer, a „Magyar Demokrata” és a „Nemzetőr” hasábjain fog össze a „koz-mopolita” MSZP ellen a nemzeti érdeket mégiscsak védő (???) Orbán Viktorral és a polgári körökkel stb.: a 85 éve alakult KMP utódpártja a fehér különítményesek karjában végzi (mellesleg: a „Pravda” ma Európa vezető fasiszta napilapja) –, de mégis az MSZP a legfontosabb példa itt.

A baloldaliság az MSZP átka

Koloncként, utált koloncként hordozza, és kénytelen vele, mert a politikai identitást nem lehet akaratlagosan, uk-muk-fukk megváltoztatni. A nevében is ott az átok. Az MSZP a feje tetejére állhat, de a „szocialista” soha nem fog „kapitalistát” jelenteni, tehát az MSZP történelmi és kulturális okokból egyszerűen képtelen az igazmondásra. Politikáját cáfolja az identitása, és megfordítva.

És kikkel akar békülni, „árkot temetni” az MSZP?

A „Magyar Nemzet” augusztus 28-ai, csütörtöki számában beszámol a „Sorstalanság”-film pilisi forgatása elleni aláírásgyűjtésről. „Az egyik megkérdezett szakértő” szerint „a Pilis Mátyás király haláláig szakrális királyi központ volt... Nem ildomos..., hogy az emberi élet kioltásának e huszadik századi szimbólumát e tájon felépítsék. A Pilis... energetikai központ is, a Kárpát-medence szívcsakrája” (IFO: a „csakra” a hinduizmusban a test szellemi és testi energiaközpontjait jelenti. Tájegységekre ezt csak műveletlen emberek alkalmazhatják.) Szörényi Levente, az ismert operett- és nótaszerző ugyanott imígyen szólta: „A táj nyugalmát megbontaná, ha ott egy haláltábor épülne fel. [Szörényi Levente nem tud különbséget tenni a haláltábor és a haláltábor díszlete között – egy mjuzikelfenomen!] Ha mégis megteszik, ugyanaz történhet, mint Saron templomhegyi látogatása után. Kár lenne!”

Mi történt Ariel Saron templomhegyi látogatása után?

Masszív zsidógyilkolás.

Kertész Imre Nobel-díjas regénye filmváltozatának hazai leforgatása magyar intifádát váltana ki a VII. kerületben? De persze ezt a „Magyar Nemzet” fájlaná. Ők igazán óva intenek az efféletől. Kár lenne. Ők csak a jelenlegi kurzust ellenzik, amelyet a „Nemzetőr” publicistája, régi haverom, csak „szocionizmusnak” nevez, amelyet „vasvillával” kell eltakarítani, s majd akkor – mondja Für Lajos, Csermely Péter, Molnár Tamás – nem lesz kegyelem.

Dehogynem lesz, fiúk, dehogynem lesz: nagy üzletek lesznek.

A véleményrovat állandó tárcáinak archívuma az interneten: www.magyarhirnap.hu/velemeney